

அறபு, தமிழ் ஆகிய மொழிகளுக்கிடையில் பதப்பிரிப்பு முறை – ஓர் ஒப்பீட்டாய்வு

MORPHOLOGICAL ANALYSIS BETWEEN ARABIC AND TAMIL LANGUAGES – A CONTRASTIVE STUDY

MCS. Shathifa ¹, ARFS. Farween ², AJ. Asmath Haseena ³

^{1,2&3} Department of Arabic Language, Faculty of Islamic Studies and Arabic Language,
SEUSL, Oluvil.

ummunidhaoluvil@gmail.com¹; farwinarfs@gmail.com²; binhabduljabbar@gmail.com

Abstract

Acquisition of a second or a foreign language in contrastive method with the learner's mother tongue would be helpful and easy in acquiring the target language. The learners of Arabic language who speak Tamil language as their mother tongue have been facing several problems during their learning process since these two languages differ from their language families. The study aims to identify the similarities and dissimilarities on the morphological analysis between Arabic and Tamil languages. This study deals with descriptive and contrastive methods to analyze the secondary data. The results indicate that there is morphological analyzing system in both Arabic and Tamil languages while there are more differences than the similarities on kinds of morphemes and methods of analysis. There are more number of morphemes in a single word of Arabic language than Tamil language. At the same time the intonation of a word took place during morphological analysis in Arabic language when compared with Tamil language. Accordingly, the clarity on morphological analysis would be helpful to the learners of Arabic language who speak Tamil language as their mother tongue.

Keywords: *Contrastive, Morphological analysis, Morpheme, Arabic Language, Tamil Language*

ஆய்வுச்சுருக்கம்

ஒரு மனிதன் தாய்மொழி அல்லாத பிறிதொரு மொழியை கற்கும்போது அதனை தாய்மொழியுடன் ஒப்பிட்டு கற்றலானது கற்றலை இலகுவடுத்துவதுடன் இலகுவில் புரிந்துகொள்ளவும் துணை செய்கின்றது. அவ்வகையில் தமிழ்மொழியை தாய்மொழியாகப் பேசும் மாணவர்கள் அறபுமொழியைக் கற்கின்றபோது இவ்விரு மொழிகளும் வெவ்வேறு மொழிக்குடும்பங்களைச் சார்ந்திருப்பதனால் அறபுமொழிக் கற்றலில் பல பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கின்றனர். எனவே அவர்களது கற்றலை இலகுவடுத்தும் நோக்கில் பதப்பிரிப்பு எனும் அம்சத்தினை தமிழ், அறபு ஆகிய மொழிகளில் ஒப்பீடு செய்து அவற்றில் காணப்படும் ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை இணங்காண்பதனை இலக்காகக் கொண்ட இவ்வாய்வானது இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளைப் பயன்படுத்தி விவரண ஒப்பீட்டுமுறையில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இதனடிப்படையில் அறபு, தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் பதப்பிரிப்பு எனும் அம்சம் காணப்படும் பதப்பிரிப்பின் தொகுதிகள், அதனைப் பகுக்கும்முறை, பகுக்கும்போது கருத்திற் கொள்ளப்படும் அம்சங்கள் என்பவற்றில் இருமொழிகளுக்கு மத்தியிலும் பாரிய வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அதேபோன்று தமிழ்மொழிச்சொல் ஒன்றில் காணப்படும் பகுபத உறுப்புக் களைவிட அறபுமொழிச் சொல் ஒன்றில் காணப்படும் பகுபத உறுப்புக்களின் எண்ணிக்கை அதிகளவில் காணப்படுவதுடன் தமிழ்மொழியில் காணப்படும் பதப்பிரிப்பு முறையானது ஒரு சொல்லின் எழுத்தமைப்பின் அடிப்படையில் அமைகின்ற வேளை அறபுமொழியில் பதப்பிரிப்பு முறையானது சொல்லின் மொழிச்சலில் ஏற்படும் ஓசை நயத்தினூடாகவும் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றமையை இவ்வாய்வின் மூலம் காண முடிகின்றது. எனவே அறபுமொழியைக் கற்கும் தமிழ்மொழியை தாய்மொழியாகக் கொண்ட மாணவர்கள் இப்பதப்பிரிப்பு முறையை சரியான முறையில் விளங்கி கற்கும்போது அறபுமொழியைக் கற்றுக்கொள்வது மேலும் இலகுவாக அமையும்.

திறவுச்சொற்கள்: ஒப்பீடு, பதப்பிரிப்புமறை, பதம், அறபுமொழி, தமிழ்மொழி

1. அறிமுகம்:

எழுத்துக்கள் தனித்தோ சேர்ந்தோ பொருள் தருமாயின் அது சொல் அல்லது பதம் என அழைக்கப்படும். அறபுமொழியில் இது المورفيم என அழைக்கப்படும். அதாவது ஒரு சொல்லை அதன் அமைப்பிற்கேற்ப கூறுகளாக பிரித்தலாகும். இவ்வகையில் குறித்த ஒரு மொழியை புதிதாக கற்பவர் அம்மொழியின் சொற்களை சரியான முறையில் உச்சரிப்பதற்கும் அதன் பொருளை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் பதப்பிரிப்பு பற்றிய அறிவு இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.

ஒரு மொழியைப் பொருத்தவரையில் பதப்பிரிப்பானது இரு பிரதான தொழிற்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது,

1. மொழிக்கற்றலின் போது உச்சரிப்பின் அடிப்படையில் பொருள்தரும்படியாக சிறு பகுதிகளாக பகுத்தல்.
2. பேசும்போது பொருளை இலகுவாக அடையாளப்படுத்தி விளங்கிக் கொள்ளல்.

புதப்பிரிப்பு முறையானது எல்லா மொழிகளிலும் காணப்படும் ஒரு அம்சமாகும். ஆனால் ஒவ்வொரு மொழியிலும் அம்மொழியின் தன்மைகேற்ப பதப்பிரிப்பு சட்டங்கள் அமைந்து காணப்படுகின்றன. ஆந்த வகையில் இலங்கை வாழ் மக்களுடன் அதிக தொடர்புடைய மொழிகளாக சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் மற்றும் அறபு என்பன காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக இலங்கை முஸ்லிம்கள் தமிழ்மொழி பேசக்கூடியவர்களாக இருப்பினும் அவர்களது சமயத் தேவைகளுக்காக அறபுமொழியினைக் கற்கக்கூடியவர்களாக காணப்படுகின்றனர்.

இதனால் இவ்விரு மொழிகளுக்கிடையில் உள்ள அம்சங்களுக்கிடையே ஒப்பீட்டாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். ஏனெனில் வெவ்வேறு மொழிகளைக் கற்கும்போது அவற்றை தாய்மொழியுடன் ஒப்பிட்டுக் கற்பது மொழிக்கற்றலுக்கு இலகுவான வழிமுறையாக அமையும். ஆத்துடன் அறபுமொழி சாமித்திய மொழிக்குடும்பத்தையும் தமிழ்மொழியானது திராவிட மொழிக்குடும்பத்தையும் சார்ந்தது. இவ்வகையில் வெவ்வேறு மொழிக்குடும்பத்தை சேர்ந்த இவையிரண்டிற்குமிடையே ஒற்றுமைகளை விட வேற்றுமைகளே அதிகம் காணப்படுகின்றன.

இதனடிப்படையில் பதப்பிரிப்பு என்ற அம்சம் இவ்விரு மொழிகளிலும் காணப்பட்ட போதிலும் அதன் சட்டங்கள், பயன்பாடுகள் வித்தியாசமான முறையில் காணப்படுகின்றன. இதனால் அறபுமொழியை கற்கக்கூடிய தமிழ்மொழி பேசும் மாணவர்கள் அறபுமொழிச் சொற்களை பதப்பிரிப்புச் செய்கின்றபோது சிக்கல்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். ஏனெனில் அறபுமொழியின் பதப்பிரிப்பு சட்டங்கள் தமிழ்மொழியின் பதப்பிரிப்பு சட்டங்களின் ஓரிரு அம்சங்களில் ஒத்திருந்தாலும் பல இடங்களில் வித்தியாசப்படுகின்றன.

2. ஆய்வு நோக்கம் :

தமிழ், அறபு ஆகிய மொழிகளில் பதப்பிரிப்பு எனும் அம்சத்தினை ஒப்பீடு செய்து அவற்றில் காணப்படும் ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை அடையாளப்படுத்துதல்.

3. ஆய்வு முறையியல்

அறபு, தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் காணப்படுகின்ற பதப்பிரிப்பு பற்றி ஆராய முற்படும் இவ் ஆய்வானது ஆய்வுக் கட்டுரைகள், நூற்கள், சஞ்சிகைகள் மற்றும் இணையத்தளங்கள் ஊடாகப்பெற்ற இரண்டாம் நிலைத்தரவுகளை விவரண ஒப்பீட்டு ஆய்வுமுறையின் மூலம் பகுப்பாய்வு செய்து பெறுபேறுகளைப் பெற முயல்கின்றது.

4. கலந்துரையாடல்

இவ்வாய்வானது அறபு மற்றும் தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் காணப்படுகின்ற பதப்பிரிப்பு தொடர்பாக ஆராய முற்படுகின்றமையால் இவ்விரு மொழிகளிலும் காணப்படுகின்ற பதப்பிரிப்பு முறை பற்றி தனித்தனியே ஆராயலாம்.

4.1 தமிழ் மொழியில் பதப்பிரிப்பு

தமிழ் மொழியில் எழுத்துக்கள் தனித்தோ அல்லது சேர்ந்தோ பொருள் தருமாயின் அது சொல் என அழைக்கப்படும். சொல், பதம் ஆகிய இரண்டும் ஒத்தகருத்துச் சொற்களாகும்.

தமிழ் மொழியில் பதங்கள் பிரதானமாக இரு பிரிவின் கீழ் காணப்படுகின்றன¹. அவை:

- I. பகுபதம்
- II. பகாப்பதம்

1.1 பகாப்பதம்

ஒரு சொல்லினை பொருள் தரக்கூடியவாறு பிரிக்கமுடியாது காணப்படின் அது பகாப்பதம் எனப்படும். அவ்வாறான சொற்களை பிரிக்கும் போது அப்பிரிவுகள் எந்தவொரு பொருளையும் தராது².

உதாரணம்:

பட்டம் : பட் + டம்

படம் : ப + டம்

மேலே காணப்படும் சொற்கள் பிரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆனால் ப, பட், டம் என்று தமிழில் சொற்கள் இல்லை. அவற்றுக்கு பொருளும் இல்லை. இவ்வாறு கருத்துப் புலப்படப் பகுக்க முடியாத சொற்களுக்கு உதாரணங்களாக பின்வருவனவற்றை குறிப்பிடலாம். நீ, மரம், மாடு, வா, மேசை, கதிரை, நட்சத்திரம்.

எனினும் பகாப்பதத்தை பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் நான்காக வகைப்படுத்தலாம்.

- I. பெயர்ப்பகாப்பதம் - மரம், நாய்
- II. வினைப்பகாப்பதம் - உண், காண்
- III. இடைப்பகாப்பதம் - மன், பிற
- IV. உரிப்பகாப்பதம் - சால, நனி

4.2 பகுபதம்

ஒரு சொல்லினை பொருள் தரக்கூடிய உறுப்புக்களாகப் பிரிக்கமுடியுமாக இருந்தால் அது பகுபதம் என அழைக்கப்படும்.

உதாரணம்:

அரசன் : அரசு + அன்

மரங்கள் : மரம் + கள்

நாய்கள் : நாய் + கள்

¹ நு.மான். எம்.ஏ. (1999), *அடிப்படைதமிழ் இலக்கணம்*, கல்முனை: வாசகர் சங்கம், ப. 47.

² மேலது

இங்கு அரசு, மரம், நாய் என்பன ஒருமைப் பெயர்களை உணர்த்தும் பகுதிகளாகவும் அன் எனும் விகுதி ஆண்பால் உயர்திணையைக் குறிக்கும் விகுதியாகவும், கள் என்பது பன்மையை உணர்த்தும் விகுதியாகவும் காணப்படுகின்றன.

பகுபதமானது ஆறு கூறுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. அவற்றில் குறைந்த பட்சம் இரு கூறுகள் ஒரு பகுபதத்தில் கட்டாயம் இருக்க வேண்டும். அவை பகுதி, விகுதி என்பனவாகும்³. சில சொற்கள் இவ் ஆறு பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியிருக்கும்.

பகுபதத்தின் கூறுகள்:-

- I. பகுதி
- II. விகுதி
- III. இடைநிலை
- IV. சாரியை
- V. சந்தி
- VI. விகாரம்

இவை ஒவ்வொன்றையும் விரிவாக ஆராய்ந்தால்:-

4.2.1 பகுதி

பகுபதமானது ஓர் அடிச்சொல்லையும் ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஒட்டுக்களையும் உள்ளடக்கியதாகக் காணப்படும். ஒரு பகுபதத்தின் அடிப்படை வடிவம் அதன் அடிச்சொல்லாகும். அதனுடன் இணைக்கப்படும் அனைத்துக் கூறுகளும் ஒட்டுக்களாகும். ஒரு சொல்லின் அடிச்சொல்லையே தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பகுதி என அழைக்கின்றன. உதாரணம் :

அவன்: **அ** + **வ்** + **அன்**

முன்னோர்: **முன்** + **ஓர்**

பிறர் : **பிற** + **ர்**

செத்தான் : **சா** + **த்த்** + **ஆன்**

மேலே உள்ள உதாரணங்களில் அ, முன், பிற, சா போன்றவை அச்சொற்களினுடைய பகுதிகளாகக் காணப்படுகின்றன.

அத்துடன் சில நேரங்களில் சில சொற்களின் பகுதியானது கூட்டுச்சொற்களாகவும் காணப்படலாம்.

உதாரணம் :

குருவிக் கூடுகள்

இதனை குருவி + கூடு + கள் என பிரிக்க முடியாது. ஏனெனில் குருவிக் கூடு என்பது இரண்டு சொற்களால் ஆன தனி சொல்லாகவே இயங்குகின்றது. இவை கூட்டுச்சொற்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. எனவே நாம் இதனை பின்வருமாறு பிரிக்கலாம்.

குருவிக் கூடு + கள்

எனவே குருவிக் கூடு என்பதே இதனுடைய பகுதியாகும்.

4.2.2 விகுதி

பகுபதத்தின் இறுதியில் இடம்பெற்று திணை, பால், எண், இடம், வேற்றுமை, வினை, ஏவல், வியங்கோள் போன்ற பல்வேறு இலக்கணப் பொருளை உணர்த்தும் உறுப்பு விகுதியாகும்⁴.

உதாரணம்:

³ நு.மான். எம்.ஏ. (1999), *அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்*, ப. 49.

⁴ நு.மான். எம்.ஏ. (1999), *அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்*, ப.34

அட்டவணை 01 :

பகுபதம்	பகுதி	விகுதி	விகுதிப்பொருள்
அரசன்	அரசு	அன்	ஆண்பால்
மாடுகள்	மாடு	கள்	பன்மை
போனேன்	போ	ஏன்	தன்மை ஒருமை
ஓடுதல்	ஓடு	தல்	தொழிற் பெயர்
வாழ்க	வாழ்	க	வியங்கோள்
போங்கள்	போ	ங்கள்	ஏவல் பன்மை

சில சொற்களில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விகுதிகளும் வரமுடியும்.

உதாரணம்:

மாடுகளையா? இச்சொல்லை பிரித்தால் மாடு + கள் + ஐ + ஆ என வரும். இதில் கள், ஐ, ஆ என்பன விகுதிகளாகும்.

4.2.3 இடைநிலை

பகுதிக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் தோன்றும் பகுபத உறுப்பு இடைநிலை எனப்படும். இது மூன்று வகைப்படும்⁵.

- I. கால இடைநிலை
- II. எதிர்மறை இடைநிலை
- III. பெயர் இடைநிலை

அ. கால இடைநிலை

ஒரு வினைப்பகுபதத்தில் பகுதிக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் வந்து காலம் உணர்த்தும் உறுப்பு கால இடைநிலை என அழைக்கப்படும்.

உதாரணம்:

போனான், போகிறான், போவான் போன்ற சொற்களைப் பிரிக்கும்போது:

1. போனான் : போ + **ன்** + ஆன்
2. போகிறான் : போ + **கிறு** + ஆன்
3. போவான் : போ + **வ்** + ஆன்

இங்கு போ என்பது பகுதியாகவும் ஆன் என்பது விகுதியாகவும் வந்துள்ளதுடன் ன், கிறு, வ் என்பன முறையே இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் உணர்த்தும் இடைநிலைகளாக வந்துள்ளன.

ஆ. எதிர்மறை இடைநிலை

எதிர்மறை வினைச்சொற்களில் பகுதிக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் வந்து எதிர்மறை பொருளை உணர்த்துவன எதிர்மறை இடைநிலை எனப்படும்.

உதாரணம்:

செய்யாது : செய் + **ஆ** + து

வரமாட்டான் : வர + **மாட்டு** + ஆன்

⁵ www.srmuniv.ac.in/tamilperiyam/tamilperiyam/diploma/dtt/lessons/1_year/dipl02/html/dip02002eap3.htm/2019/02/25.

இங்குள்ள எதிர்மறை வினைகளில் ஆ, மாட்டு ஆகிய இடைநிலைகள் எதிர்மறையான பொருளை உணர்த்துகின்றன.

இ. பெயர் இடைநிலை

இலக்கண அறிஞர்களால் பெயர் இடைநிலை என சில எழுத்துக்கள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை பெயர் இடைநிலை என அழைக்கப்படும். இவை மிகவும் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன.

உதாரணம்:

அறிஞன் : அறி + ஞ் + அன்

கவிஞன் : கவி + ஞ் + அன்

இங்கு அறி, கவி என்பன பகுதிகளாகவும் அன் விசுவயாகவும் ஞ் என்பது பெயர் இடைநிலையாகவும் வந்துள்ளது.

4.2.4. சாரியை

பகுபதத்தின் இரு உறுப்புக்களை இணைப்பதற்குப் பயன்படும் உறுப்பு சாரியையாகும். அது பகுதியையும் விசுவயையும் அல்லது இடைநிலையையும் விசுவயையும் இணைப்பதற்கு அல்லது கூட்டுப் பெயராக்கத்தில் இரண்டு சொற்களை இணைப்பதற்குப் பயன்படும். பகுதி, விசுவதி, இடைநிலை என்பன பொருளை உணர்த்தி நிற்கும். ஆனால் சாரியையானது அது வரும் சொல்லில் எவ்வித பொருளையும் உணர்த்தாது. எனினும் பகுபத உறுப்புக்களுக்கிடையில் வந்து அவற்றை இணைப்பதே அதன் தொழிற்பாடாகும்⁶.

உதாரணம்:

மரத்தை : மரம் + அத்து + ஐ

சிலவற்றை : சில + அற்று + ஐ

புளியங்காய் : புளி + அம் + காய்

நடந்தனன் : நட + ந்த் + அன் + அன்

வீட்டிற்கு : வீடு + இன் + கு⁷

மேலே கோடிட்டு காட்டப்பட்டுள்ளவை சாரியைகளாகும். அவை முறையே அத்து சாரியை, அற்று சாரியை, அம் சாரியை, அன் சாரியை, இன் சாரியை என அழைக்கப்படுகின்றது.

4.2.5 சந்தி

சந்தி, புணர்ச்சி என்பன ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களாகும். சந்தி என்பது வடசொல், புணர்ச்சி என்பது தமிழ் சொல்லாகும்.

பகுதி, விசுவதி, இடைநிலை ஆகிய பகுபத உறுப்புக்கள் இணையும் போது அல்லது இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து தொகைச்சொல்லாகும் போது இடையில் ஓர் எழுத்து தோன்றின் அது சந்தி எனப்படும். இதற்குப் பொருள் இல்லை.

உதாரணம்:

குரு + ஐ → குரு + வ் + ஐ - குருவை

ஓடி + போ → ஓடி + ப் + போ - ஓடிப்போ

இங்கு புணர்ச்சியில் தோன்றியுள்ள வ், ப் ஆகியன சந்திகளாகும்.

1.2.6 விகாரம்

பகுதி, விசுவதி, இடைநிலை ஆகியவை புணரும் போது அவற்றின் வடிவத்தில் ஏற்படும் மாற்றம் விகாரம் எனப்படும்⁸.

இது மூன்று வகைகளாக காணப்படும்⁹.

⁶ நு.மான். எம்.ஏ. (1999), அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம், ப.36

⁷ நு.மான்.எம்.ஏ. (1999), அடிப்படைதமிழ் இலக்கணம், ப.53

⁸ நு.மான்.எம்.ஏ. (1999), அடிப்படைதமிழ் இலக்கணம், ப.38

- 1 தோன்றல்
2. திரிதல்
3. கெடுதல்

அ. தோன்றல்

நிலை மொழியும் வரு மொழியும் புணரும் போது இடையில் ஓர் எழுத்து தோன்றுதல் தோன்றல் விகாரம் எனப்படும்.

உதாரணம்:

அந்த + காலம் - அந்த + க் + காலம் = அந்தக்காலம்

ஓடி + போ - ஓடி + ப் + போ = ஓடிப்போ

”னை + ஐ - ”னை + ய் + ஐ = ”னையை

மேலே உள்ள உதாரணங்களில் நிலை மொழி, வரு மொழி ஆகியவற்றிற்கிடையே க், ப், ய் ஆகிய எழுத்துக்கள் புதிதாகத் தோன்றியுள்ளமையால் இது தோன்றல் விகாரம் எனப்படும்.

ஆ. திரிதல்

நிலை மொழியும் வரு மொழியும் புணரும் போது அவற்றில் ஓர் எழுத்து பிரிதொரு எழுத்தாக மாறுதல் திரிதல் விகாரம் எனப்படும்.

உதாரணம்:

மரம் + கள் - மரங் + கள் = மரங்கள்

கல் + கள் - கற் + கள் = கற்கள்

கொள் + ட் + ஏன் - கொண் + ட் + ஏன் = கொண்டேன்

மேலே உள்ள உதாரணங்களில் நிலை மொழி இறுதியில் உள்ள ம், ல், ள் என்பன முறையே ங், ற், ண் எனத் திரிந்துள்ளன.

இ. கெடுதல்

நிலை மொழியும் வரு மொழியும் புணரும் போது அவற்றில் உள்ள ஏதாவது ஓர் எழுத்து இல்லாமல் போதல் கெடுதல் விகாரம் எனப்படும்.

உதாரணம்:

மரம் + வேர் - மரவேர்.

கதவு + ஆல் - கதவால்

மேலே உள்ள உதாரணங்களில் மகரம், உகரம் என்பன கெட்டு வருகின்றன.

ஈ. அறபுமொழியில் பதப்பிரிப்பு

அறபுமொழியில் அல்மோர்பீம் (المورفيم) எனப்படுகின்ற இப்பதப்பிரிப்பானது ஒரு சொல்லை பொருள் தரும்படியாக பகுக்கும் போது அதன் ஒவ்வொரு பகுதியும் பொருளுணர்த்தி ஒவ்வொரு தொழிற்பாட்டைக் காட்டி நிற்கும் இத்தொகுதிகளே மோர்பீம் என அழைக்கப்படும்¹⁰. அந்த வகையில் அல்மோர்பீம் என்பது ஒரு சொல்லை பகுக்கின்றபோது வரும் பொருள் தரும் மிகச்சிறிய பகுதியாகும்¹¹.

⁹ நு.மாண்.எம்.ஏ. (1999), *அடிப்படைதமிழ் இலக்கணம்*, ப.199

¹⁰ إلهام، نابي، (2018م)، المونيم والمورفيم بين المدرسة التنويعية والوظيفية، رسالة ماجستير، الجمهورية الجزائرية الديمقراطية الشعبية: جامعة أبو بكر بلقايد، ص. 6

¹¹ حسان، تمام، (د.ت)، اللغة العربية معناها ومبناها، دار الثقافة، ص86-132.

இதன் அடிப்படையில் அறபுமொழியில் காணப்படும் மோர்பீம்களை வகைப்படுத்தும்போது அறிஞர்கள் மத்தியில் வித்தியாசமான முறைகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் சிலவற்றை நோக்கலாம்¹²,

- தமாம் ஹஸ்ஸான்: அல்இஸ்ம், அஸ்ஸிபத், அல்பிஅல், அல்முமீர், அல்ஹா(Kha)லபா, அல்முர்ப், அல்அதாத்
- இப்ராஹீம் அனீஸ்: அல்இஸ்ம், அல்முமீர், அல்பிஅல், அல்அதாத்
- மஹ்முத் ஸுலைமான் யாகூத்: அல்ஹூர், அல்முகய்யத்

இவற்றில் அல்ஹூர், அல்முகய்யத் எனும் பகுப்பு முறையே அதிகமான நவீன கால மொழியியலாளர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பகுப்புமுறையாக காணப்படுகின்ற போதிலும் அனைத்து மொழிகளுக்கும் பொதுவானதாக காணப்படும் பொருட்டு அதனை 03 பிரிவாகவும் வகுத்துக் காட்டப்படுகின்றது¹³.

இதனடிப்படையில் மோர்பீம் அல்ஹூர், மோர்பீம் அல்முகய்யத், மோர்பீம் அத்தன்யீம் என அவை பகுக்கப்படுகின்றது. அது பற்றி விரிவாக நோக்கும் போது:

உ. அல்மோர்பீம் அல்ஹூர்:

இது ஒரு சொல்லில் பிரிதொரு மோர்பீமினது துணை இன்றி தனித்து நின்று பொருள் தரும் அமைப்பில் காணப்படும்¹⁴.

உ+ ம் :

رجل ، جامعة ، ذهب ، نعم

ஊ. அல்மோர்பீம் அல் முகய்யத்:

இவ்வகை மோர்பீமானது ஒரு சொல்லில் தனித்து நிற்காது இன்னொரு மோர்பீமினது துணையுடன் வரக்கூடிய அமைப்பில் காணப்படும்.

உ+ ம் :

ال - الرجل

ان - ولدان

ب - به

ات - مسلمات

மேலே சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள சொற்களில் அடிக்கோடிடப்பட்டவை அல்மோர்பீம் அல்முகய்யத் ஆகக் காணப்படுகின்றது.

அல்மோர்பீம் அல்முகய்யத் ஆனது பல பகுதிகளை உள்ளடக்கக்கூடியதாக காணப்படுவதுடன் அதன் பகுதிகளை வரையரை செய்வதிலும் வேறுபட்ட கருத்தாடல்கள் காணப்படுகின்றன. எனினும் அதிகமான மொழியியலாளர்களது இணக்கப்பாட்டிற்குட்பட்ட கருத்தாடல்களிலிருந்து அதன் பகுதிகளை கீழ்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்:

- அல்மோர்பீம் அல்ஜுத்ரீ (المورفيم الجذري): இது ஒரு சொல்லில் காணப்படும் அடிப்படையான எழுத்துக்களைக் குறிக்கும். உ-ம்: ب، ر، ض - ضارب
- மோர்பீம் அல்முஆயிரா (المورفيم المغايرة): ஒரு சொல்லில் காணப்படும் உயிரெழுத்துக்களில் (ஸவாஇத்) ஏற்படும் மாற்றத்தின் மூலம் புதியதொரு அமைப்பினைப் பெறல். உ-ம்: قَلْبٌ - قُلٌّ، رَجُلٌ - رَجَالٌ

¹² يوسف، خالد عمان، (2008)، مورفيمات اللغة العربية ترتيبها وتنظيمها في الدرس اللغوي العربي، مجلة علمية محكمة متخصصة في تعليم اللغة العربية للناطقين بغيرها، العدد السادس، السودان: معهد اللغة العربية بجامعة إفريقيا العالمية، ص. 264-262

¹³ المرجع نفسه، ص 266

¹⁴ شحاته، محمد عبد الوهاب، (1998)، أنواع المورفيم في العربية، علوم اللغة، دراسات علمية محكمة، العدد الثاني، القاهرة: دار غريب، ص.

- அல்மோர்பீம் அல்இஃராபீ (المورفيم الإعرابي): ஒரு பெயர்ச் சொல்லின் இறுதியில் ஹரகத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களினைக் குறிக்கும். உ-ம்: البيت، البيت، البيت
 - மோர்பீமுத் தன்வீன் (مورفيم التنوين): ஒரு பெயர்ச்சொல்லின் இறுதியில் எழுதப்படாமல் மொழிச்சலில் மாத்திரம் மேலதிகமாக ஒரு ஸுகூன் செய்யப்பட்ட நூன் மொழியப்படல். உ-ம்: رَجُلٌ، مَسَلَمَاتٌ
 - அல்மோர்பீமுஸ் ஸாயித் (المورفيم الزائد): ஒரு சொல்லுடன் மேலதிகமாக ஒரு ஒலிச்சல் வரல், இது 03 வகையாகக் காணப்படுகின்றது.
 - 1- அல்மோர்பீம் அஸ்ஸாபிக் (المورفيم السابق): சொல்லுக்கு முன்னால் அவ்வொலிச்சல் வருதல், உதாரணமாக: يكتبُ எனும் சொல்லில் காணப்படும் "ب",
 - 2- அல்மோர்பீம் அல்லாஹிக் (المورفيم اللاحق): சொல்லின் பின்னால் அவ்வொலிச்சல் வருதல், உதாரணமாக: كتبتُ எனும் சொல்லில் காணப்படும் "ت".
 - 3- அல்மோர்பீம் அல்ஹஷ்வ் (المورفيم الحشو): சொல்லின் இடையில் அவ்வொலிச்சல் வருதல், உதாரணமாக: كاتبُ எனும் சொல்லில் காணப்படும் "ا".
 - அல்மோர்பீம் அல்அதவீ (المورفيم الأدوي): இதில் அறபுமொழியில் காணப்படும் ஹர்பு ஐர் (حرف جر), ஹர்பு ஐஸ்ம் (حرف مزج), ஹர்பு அத்ப் (حرف عطف), ஹர்பு நஸ்ப் (حرف نصب), ஹர்பு நபிய்யு (حرف نفي), அதாதுல் இஸ்திஹ்ராம் (أداة الاستفهام), அதாதுத் தஃரீப் (أداة التعريف) போன்றன அடங்கும்.
 - அல்மோர்பீம் அல்முமீரீ (المورفيم الضميري): இது அறபுமொழியில் காணப்படும் அனைத்து வகையான ழுமாயிர்களையும் உள்ளடக்கியதாக அமையும். உ-ம்: "هو" , "ت" எனும் சொல்லில் காணப்படும் "ت"
 - அல்மோர்பீம் அல்முதகத்திஉ (المورفيم المتقطع): ஒரு சொல்லில் அதன் அடிப்படையான எழுத்துக்களுக்கு மேலதிகமாக வரும் எழுத்துக்களைக் குறிக்கும். உதாரணமாக "اولاد" எனும் சொல்லில் காணப்படும் இரண்டு "ا" எனும் எழுத்துக்களும், "انفعل" எனும் சொல்லில் காணப்படும் "ن" , "ا" போன்ற எழுத்துக்களை குறிக்கலாம்.
 - அல்மோர்பீம் அஸ்ஸிப்ரீ (المورفيم الصفري): இவ்வகை மோர்பீமானது சொற்களின் ஒலிச்சலில் வெளிப்படாது இது வினைச்சொற்களின் அமைப்பிலேயே காணப்படும். அதாவது "هه" எனும் வினைச் சொல்லில் மறைந்து காணப்படும் "هو" எனும் பிரதிப்பெயரைக் கூறலாம்.
 - அல்மோர்பீம் அல்யதீம் (المورفيم اليتيم): இவ்வகை மோர்பீம் ஒரு மொழியில் ஒரு குறித்த சந்தர்ப்பத்தில் மாத்திரமே வரக்கூடியதாக இருக்கும், அதாவது "يا" எனும் மோர்பீமைக் குறிப்பிடலாம். இம்மோர்பீமானது அறபு மொழியில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மாத்திரமே பாவனையில் காணப்படும். அதனுடன் அல்முமாயிர் முத்தஸிலா சேர்ந்து வரும்.
- எ. **மோர்பீம் அத்தன்யீம் (مورفيم التنعيم):** இவ்வகை மோர்பீமானது சொற்களை மொழியும் போதே அடையாளப்படுத்தப்படும். அதாவது வினாக்கள் வினவுதல், ஆச்சரியப்படல் போன்ற உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் போது குறித்த சொல்லின் மொழிச்சலில் ஏற்படும் ஓசை நயத்தினூடாகவே இவ்வகை மோர்பீம் அடையாளப்படுத்தப்படும்.

5. பெறுபெறுகள்

1. அறபுமொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் பதப்பிரிப்பு எனும் அம்சம் காணப்படுவதுடன் அதன் தொகுதிகளில் பல பொருளுணர்ந்தி நிற்கின்றன.

2. அறபுமொழியில் பதப்பிரிப்பு தொடர்பில் அறிஞர்கள் மத்தியில் பல்வேறுபட்ட கருத்தாடல்கள் காணப்படுகின்றன.
3. இரு மொழிகளிலும் காணப்படும் பகுபத அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே எண், இடம், காலம், திணை, பால் போன்றவற்றை அடையாளப்படுத்துவதில் தனித்துவமான தொழிற்பாட்டினைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன.
4. தமிழ்மொழியில் காணப்படும் பகுபத உறுப்புக்களை விட அறபுமொழியின் சொற்சுருக்க தனித்துவம் காரணமாக பகுபத உறுப்புக்களின் எண்ணிக்கை அதிகளவில் காணப்படுகின்றது.
5. தமிழ்மொழியில் காணப்படும் பகாப்பதம் எனும் அம்சம் அறபுமொழியில் காணப்படும் அல்மோர்பீம் அல்ஹூர் எனும் அம்சத்திற்கு ஒப்பாகின்றது.
6. தமிழ்மொழியில் காணப்படும் பதப்பிரிப்பு முறையானது ஒரு சொல்லின் எழுத்தமைப்பின் அடிப்படையில் அமைகின்ற வேளை அறபுமொழியில் பதப்பிரிப்பு முறையானது சொல்லின் மொழிச்சலில் ஏற்படும் ஓசை நயத்தினூடாகவும் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது.

6. முடிவுரையும் பரிந்துரையும்

அறபு, தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் காணப்படுகின்ற பதப்பிரிப்பு சட்டங்கள், அவற்றின் பாவனை முறை என்பவற்றிற்கு இடையிலான ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை கண்டறியும் பொருட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வப்பீட்டாய்வினடிப்படையில் நோக்குமிடத்து இரு மொழிகளிலும் பதப்பிரிப்பு எனும் அம்சம் காணப்பட்டாலும் பதப்பிரிப்பு முறையிலும் அதன் தொகுதிகளின் வகைப்படுத்தலிலும் உடன்பாடான அம்சங்களை விடவும் எதிர்மாறான அம்சங்களே அதிகளவில் காணப்படுகின்றன.

வேறுபட்ட மொழிகளைக் கற்கும்போது அல்லது கற்பிக்கும் போது கற்பவரின், தாய்மொழியுடன் ஒப்பிட்டு கற்றலானது கற்றலை இலகுவடுத்தும் ஓர் வழிமுறையாகும். அவ்வகையில் இவ்வழிமுறையை பின்பற்றி மொழிக்கற்றலை மேற்கொள்ளும்போது அறபுமொழியை கற்கும் தமிழ்மொழி பேசும் மாணவர்கள் இலகுவான முறையில் அதனை கற்கக்கூடியவர்களாகக் காணப்படுவர்.

உசாத்துணைகள்

1. إلهام، نايي، (2018م)، المونيم والمورفيم بين المدرسة التوزيعية والوظيفية، رسالة ماجستير، الجمهورية الجزائرية الديمقراطية الشعبية: جامعة أبو بكر بلقايد.
2. حسان، تمام، (د. ت)، "اللغة العربية معناها ومبناها"، دار الثقافة.
3. شحاته، محمد عبد الوهاب، (1998)، أنواع المورفيم في العربية، علوم اللغة، دراسات علمية محكمة، العدد الثاني، القاهرة: دار غريب
4. عبد السلام، أحمد، اللغويات العامة مدخل إسلامي وموضوعات مختارة، ماليزيا: الجامعة الإسلامية العالمية بماليزيا.
5. يوسف، خالد عمان، (2008)، مورفيمات اللغة العربية ترتيبها وتنظيمها في الدرس اللغوي العربي، مجلة علمية محكمة متخصصة في تعليم اللغة العربية للناطقين بغيرها، العدد السادس، السودان: معهد اللغة العربية بجامعة إفريقيا العالمية.
6. நு.°மான்.எம்.ஏ.(1999) அடிப்படை தமிழ் இலக்கணம், கல்முனை: வாசகர் சங்கம்.
7. www.srmuniv.ac.in/tamilperiyam/tamilperiyam/diploma
dtl/lessons/l_year/dip102/html/dip02002eap3.htm/2019/02/25.